

nås en lavrentesituation fremfor det nuværende ågerrentepengemarked, som dog søges reguleret ved urimeligt virkende kreditlofter. Ved en skatte- og boligreform, der beskærer uproduktive dispositioner, spekulation og subsidier til velbjærgede til fordel for arbejdspladser i det konkurrenceudsatte erhvervsliv, kan konkurrenceevne, beskæftigelse og samfundøkonomi atter bringes i lave.

I én af de mange henvendelser til udvalget – fra Teknisk Landsforbund – hedder det i tråd med mange andre organisationers syn:

»Selve »helhedsløsningen« er, som de tidligere helhedsløsninger, totalt perspektivløs med hensyn til en rimelig løsning af landets økonomiske problemer. Den er som de forrige helhedsløsninger alene et indgreb over for løndannelsen i vort samfund.

Hvorfor ikke tage fat på de områder, hvor inflationen kommer fra, ejendoms- og grundprisernes himmelflugt, fra kapitalejernes store fortjenester og på de samfundsskabte værdier. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd – og senest SiD – har ligesom Teknisk Landsforbund peget på, at vores økonomiske strukturproblemer med underskud på betalingsbalancen skal løses gennem en langt mere aktiv erhvervs politik, hvor man bl. a. gennem en selektiv industripolitik udnytter de store muligheder for forøget produktion og eksport, der er for vores fremstillingssektor.

Den generelle økonomiske politik, som også denne helhedsløsning er et udtryk for, er en meget usikker og langsigtet politik, og det bliver dermed også de 200.000 arbejdsløse, der er med til at betale for denne politik.«

Mindretallet finder, at al politisk indsats må koncentrerer om foranstaltninger som de foran omtalte. De vil skabe et gunstigt klima for produktion, erhvervsudfoldelse og beskæftigelse og i det hele taget for samfundslivet. Under sådanne vilkår ville det være lettere for arbejdsmarkedsparterne at forhandle sig frem til tilfredsstillende løsninger. Afgørende for, at parterne ikke har nået dette denne gang, er det imidlertid, at udsigten til politisk indgreb i forhandlingerne lige siden SV-regeringens dannelse har undergravet alle parterers motivering for at føre reelle forhandlinger. Sammenbruddet i overenskomstforhandlingerne kan således i dobbelt forstand tilskrives denne regering, som hverken har ført en politik, der kunne skabe et rimeligt

politisk klima for erhvervsliv og arbejdstage-re, eller har kunnet lade overenskomstforhandlingerne foregå i fred.

Uanset regeringens ansvar for overenskomstsammenbruddet vil der dog fortsat være mulighed for, at parterne kan kaldes til deres ansvar, hvis de får deres dispositionsfrihed. Mindretallet afviser, at konflikten nødvendiggør indgreb mod det samlede arbejdsmarked. Mindretallet ville kunne støtte lovforanstaltninger på isolerede områder, hvor menneskers liv eller helbred måtte være truede. Det er imidlertid forargeligt at brede sig til politiske indgreb til hele arbejdsmarkedet – så meget desto mere, som at der på en lang række områder, private som offentlige, end ikke har været ført realitetsforhandlinger af nogen art.

Mindretallet vil stemme imod lovforslaget – men søge det forbedret ved at stille ændringsforslag om, at loven kun får virkning frem til 1. maj 1979, medmindre de kompetente organer på de enkelte overenskomstråder accepterer loven som overenskomst på området. Herved skaffes den fornødne tid til gennemførelse af forhandlingen af afstemningen på de enkelte områder – og vi nærmer os stærkt til, at den frie forhandlingsret atter respekteres. De, der har udtrykt bekymring for lovforslagets virkninger over for LOs, DAs, FTFs eller andre organisationers medlemmer, vil ved at støtte dette ændringsforslag kunne sikre, at der skabes rimelighed for disse.

Mindretallet erkender, at også de offentligt ansatte er bragt i en urimelig situation med overenskomstindgrebet. Mindretallet vil derfor også støtte sådanne forslag, der synes at have særlige politiske muligheder for sig, om at begrænse overgrebene over for disse.

Mindretallet støtter i den aktuelle situation forslaget om, at offentligt ansattes taktregulering bringes op på et 90 pct. niveau.

Mindretallet ønsker endelig, at man på overenskomstrådet uden for det offentlige, hvor overenskomsterne svarer til det offentlige områdes, skaber fuldstændig parallelitet også med hensyn til taktregulering.

En lang række deputationer for udvalget og skriftlige og andre henvendelser til udvalget har i øvrigt dokumenteret en mængde justeringsbehov i forbindelse med denne lovgivning. Frie forhandlinger ville have kunnet klare disse ofte helt indlysende behov, men